

Vig Gergely György. 1887—1918.

Intézetünknek ezt az igen derék, becsületes, előzékeny, munkás szolgáját is a spanyolbetegség ragadta el tőlünk f. évi október 1-én. Ő 1912 szeptember 16-án lépett az intézet szolgálatába, ahol mint nagyon ügyes asztalos az ásványgyűjtemény régi szekrényeinek kijavításával, domború geológiai térképeink mutatógyűjteményekkel kapcsolatos kiállítására való asztalkák készítésével szerzett maradandó érdemeket. A háború kitörésekor, mint gépfegyveres katona vonult a galíciai harctérre, ahol 1914 decemberében súlyosan megsebesült. 1915 áprilisában mint telefonista ment újból az orosz harctérre, ahonnan 1917-ben betegen került haza, altiszti rangban. Meggyengült szervezetével harctéri szolgálatra alkalmatlan lévén, felmentését kieszközölve, újra visszakaptuk intézetünk szolgálatába. A háború folyamán megfogyott és elgyengült munkatársaink mellett kitűnő hasznát láttuk az ő ügyes, teljesen megbízható munkájának. Sajnos, nagyon rövid ideig, mert feleségének ápolása közben ráragadt a betegség, amely meggyengült szervezetét hamarosan elpusztította.

Szilágyi S. Márton. 1887—1918.

Füzetünk zárásakor veszítettük el váratlanul intézetünknek ezt a másik jóra való, derék, szeretett szolgáját is, aki nyugodt, csendes modorával, ügyes kezével, szolgálatkészségével nagyon jól betöltötte munkakörét. 1912. április 1-től volt rendes szolgája az Ásvány- és Földtani Intézetnek. Az 1914-iki mozgósítás után ő is a galíciai harctérre és 1915. augusztus 30-án Varsónál orosz fogságba került, ahol utóbb a donecvidéki kőszénbányákban dolgozott. Itt ismerte meg a fűtés melegének azt a nagyobb kihasználási módját, melynél az elégés után a kályha csövének a kürtővel való összeköttetését megszakítják. Fogságából hazakerülve, folyó év november 1-én újra elfoglalta állását, de a hirtelen bekövetkezett hidegben e hó 21-én az említett orosz fűtési módnak esett áldozatául: szénmonoxymérgezés következtében nagy bánatunkra hirtelen elhalt.

Dr. Szádeczky K. Gyula.

